

Wat is neuraaltherapie volgens Huneke?

Uta Rehder, arts

Neuraaltherapie als regulatietherapie voor het basis-bio-regulatiesysteem (BBRS)

Neuraaltherapie volgens Huneke is de behandeling van pijnklachten en/of functiestoornissen middels het vegetatieve zenuwstelsel, door het toedienen van injecties met een lokaal-anestheticum. Hierbij vindt regulatie en herstel van homeostase plaats in het basis-bioregulatiesysteem. De anatomische substraten waarlangs de neuraaltherapie werkzaam is zijn het basis-bioregulatiesysteem en het vegetatieve zenuwstelsel.

Het effect van neuraaltherapie berust niet alleen op de farmacologische werking van het lokaal-anestheticum op de plaats van de injectie, maar vooral op de beïnvloeding van het basis-bioregulatiesysteem en het vegetatieve zenuwstelsel.

Alleen daardoor kunnen we de effecten, die optreden op een afstand van de plaats waar geïnjecteerd wordt, verklaren.

Anatomisch substraat I: basis-bioregulatiesysteem

Het BBRS volgens Pischinger bestaat uit een netwerk van suiker-eiwit-complexen met een hoog moleculair gewicht, water, cellulaire en humorale componenten. Tevens maken uitlopers van het vegetatieve zenuwstelsel, namelijk de vrij eindigende neuronen, deel uit van het BBRS.

Functies van het BBRS

Het BBRS is een functionele eenheid. Het vormt als het ware een ubiquitaire synaps met de parenchymcellen. Het BBRS wordt gegenereerd en onderhouden door het losmazige bindweefsel en is verantwoordelijk voor de afweer, aan- en afvoer van metabolieten en informatie-uitwisseling tussen de parenchymateuze organen.

Met informatieoverdracht wordt niet alleen de aansturing van de weefsels via hormonen en zenuwimpulsen bedoeld. Op biofysisch niveau is hier ook sprake van informatie-overdracht en -opslag via het water. De bi-polare clusterstructuur van watermoleculen maakt dit mogelijk. Het BBRS is enerzijds in staat om, afhankelijk van de elektrische lading en de poriëngrootte van de "moleculaire zeef", het metabolietentransport tussen capillairen, lymfatisch weefsel en parenchymcellen te reguleren.

Anderzijds beschikt het BBRS over de mogelijkheid informatie op te slaan

in de waterfractie, en deze informatie ook door te geven.

Disfunctie van het BBRS

Volgens Virchow begint ziekte niet bij de parenchymcellen zelf, maar ontwikkelt deze zich in het BBRS, waar de parenchymcellen als het ware mee worden "omspoeld". Daarmee krijgt disfunctie en belasting van het BBRS pathogenetisch een veel grotere en meer primaire rol (genetisch bepaalde ziektebeelden vormen hierop een uitzondering).

Electrosmog, zware metalen, virussen, chemische verbindingen waar het lichaam geen raad mee weet, evenals psychotraumata kunnen dan ook regulatiestarheid resp. afgenomen regulatie geven. Als het lichaam haar vermogen tot regulatie verliest scheidt dat de voorwaarde voor chronische pathologie, doordat de capaciteit van de cybernetische regelkringen wordt ingeperkt.

Het BBRS reageert op prikkels altijd aspecifiek en als een eenheid.

De fysisch-chemische reacties in het BBRS zijn niet-specifiek en verlopen volgens een vast patroon. Het doet hierbij niet ter zake of de prikkel fysisch, chemisch, microbiologisch of psychisch van aard is.

Anatomisch substraat II: het vegetatieve zenuwstelsel

Naast het BBRS is de anatomie en functie van het autonome of vegetatieve zenuwstelsel voor de neuraaltherapie van eminent belang. De patholoog Ricker kon reeds aantonen dat het vegetatieve zenuwstelsel bepalend is voor de functie van cellen. Hij liet experimenteel zien dat sympathicusprikkeling van verschillende sterkte kan leiden tot atrofie of hypertrofie. Principieel kan ziekte gezien worden als een reactie op een prikkel onder controle van het vegetatieve zenuwstelsel.

Derhalve staan verworven cytopathologische veranderingen in verbinding met de perivasale sympathicus, en daarmee ook met het BBRS. Hierbij werd ook aangetoond dat de sympathicus een soort "geheugenfunctie" heeft, ook voor prikkelinformatie van vele jaren geleden.

Het vegetativum als cybernetisch informatiesysteem.

Het vegetatieve zenuwstelsel is weinig hiërarchisch van structuur, en is als een fijnmazig netwerk overal in het lichaam aanwezig.

Het sympathische zenuwstelsel laat daarbij de omvangrijkste verspreiding zien. Ze is in alle weefsels waar bloedvaten zijn aantoonbaar en dus over het hele organisme verspreid.

Hierdoor is de functie van het vegetatieve zenuwstelsel- namelijk snelle informatieverwerking- in het samenspel van verschillende organen gewaarborgd.

Ricker ontdekte dat plaatselijke prikkeling van het vegetatieve

zenuwstelsel niet alleen lokale veranderingen te zien geeft, maar ook algemene veranderingen, dus in het hele organisme.

Als informatie systeem met een feedbackfunctie wordt fysiologische informatie binnen het vegetatieve zenuwstelsel beantwoord met een fysiologische regulatie. Een pathologische prikkel of pathologische informatie veroorzaakt op den duur een regulatiestoornis.

Gestoorte regulatie is het antwoord op een pathologische prikkel. Aan een orgaanfunctiestoornis en later orgaanschade gaat een gestoorde regulatie vooraf (experimenten van Ricker). Chronologisch gezien zal, in omgekeerde richting, een pathologisch veranderd orgaan een pathologische werking hebben op het vegetatieve zenuwstelsel via het feedback- principe.

Op deze samenhang is het principe van de stoorvelden gebaseerd: de pathologische informatie kan op haar beurt het vegetatieve zenuwstelsel weer ontregelen wat uiteindelijk tot pathologie elders in het lichaam kan leiden.

De dubbele werking van het sympathische zenuwstelsel

De dubbele werking van het sympathische zenuwstelsel op het orgaan, namelijk de directe sympathische verzorging van het orgaan en de aansturing van de doorbloeding, die ook afhankelijk is van de sympathicus, maakt duidelijk dat een storing van het sympathische zenuwstelsel op twee manieren een orgaan beïnvloedt: direct en via de perfusie.

Op deze manier begrijpen we ook dat de neuraaltherapie op twee manieren wordt ingezet:

om de pathologische prikkels via het sympathische zenuwstelsel met een lokaal-anestheticum te onderbreken

De kortstondige normalisering van de functietoestand van de sympathicus is meestal slechts van tijdelijke aard. De sympathicus vervalt weer in zijn pathologische functietoestand. Echter, herhaalde onderbreking van deze pathologische toestand bewerkt op den duur een normalisatie van de functie van de sympathicus op langere termijn- ervan uitgaand dat het stoorveld, dat de sympathicus steeds weer ontregelt, wordt gevonden en neuraaltherapeutisch wordt geneutraliseerd.

om de doorbloeding te verbeteren

Iedere injectie leidt tot sympathicolyse en dus tot vasodilatatie. Hiermee wordt een verbetering van de doorbloeding bereikt. Dus ook een verbetering van de perfusie van de plaats of het orgaan welke verantwoordelijk is voor de pathologische informatie. Deze sympathicolyse wordt ondersteund door de farmacologische

werking van de procaïne, het middel van eerste keuze in de neuraaltherapie.

Mogelijk leidt de verbetering van de doorbloeding uiteindelijk ook tot een snellere afname van de pathologische prikkels van het gestoorde orgaan.

De diverse reacties van de perivasale sympathicus op de verschillende prikkels worden door Ricker uitgebreid beschreven. Deze wetmatigheden vinden hun klinisch correlaat in de wijze waarop ontstekingen genezen en necrose of hyperplasie ontstaan.

Farmacologische werking van een neuraaltherapeuticum:

het lokaal-anestheticum dient ter onderbreking van de vegetatieve "prikkeling" en daarmee ter onderbreking van de pathologische informatieoverdracht.

Het neuraaltherapeuticum onderbreekt de pathologische sympaticotone reactietoestand van het vegetatieve zenuwstelsel en zorgt tevens voor een verbeterde doorbloeding op de plaats waar de pathologische prikkels worden gegenereerd.

De dosis en werkingsduur van het lokaal-anestheticum spelen geen belangrijke rol hierbij.

De arts voor neuraaltherapie probeert dus, met een lokaal-anestheticum, een ziekte te beïnvloeden of te genezen. Hierbij wordt ziekte gezien als een gevolg van pathologische informatie en de uitwerking daarvan op het vegetatieve zenuwstelsel, op organen en orgaanfuncties.

Door deze pathologische informatie middels injecties te onderbreken willen we het lichaam de gelegenheid geven om tot herstel van autoregulatie, en zo tot genezing te komen.

De neuraaltherapie volgens Huneke heeft een breed toepassingsgebied. Er is vermoedelijk geen chronische ziekte waarbij vegetatieve regulatie- of innervatie-stoornissen geen rol spelen.

Uta Rehder

Huisarts; tevens arts voor natuurgeneeskunde en homeopathie
Hamburg

Dit artikel verscheen in:

Komplementäre und Integrative Medizin 2007: 2, 29-31

Vertaling: PR-commissie NVNR